

opusdei.org

Bůh je věrný Přítel a Jeho láska nikdy nezanikne

Chvála očisťuje a otevírá nám cestu k Pánovi, i uprostřed těžkých chvílí, protože Bůh je náš věrný přítel a vede nás bezpečně vpřed. Papež František pokračuje v katechezi o modlitbě.

14.01.2021

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Pokračujeme v katechezích o modlitbě a dnes dáme prostor dimenzi chvály.

Podnět si vezmeme z jednoho kritického momentu Ježíšova života. Po počátečních zázracích a zapojení učedníků do zvěstování Božího království se Mesiášovo poslání ocitá v krizi. Jan Křtitel zapochybuje a z vězení vysílá za Ježíšem posly s otázkou: »Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?« (*Mt* 11,3). Pociťuje totiž úzkost z toho, zda se ve svém hlásání nezmýlil. V životě se vždy vyskytují temné okamžiky, chvíle duchovní noci, a právě takovým momentem Jan prochází. Ve vesnicích u jezera, kde Ježíš učinil nejvíce zázraků (srov. *Mt* 11,20-24), panuje nevraživost. A právě v této chvíli rozčarování referuje Matouš o udivující skutečnosti: Ježíš se k Otci neobrací bédováním, nýbrž chvalozpěvem: »Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že když jsi tyto

věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým« (Mt 11,25). Uprostřed krize, za naprosté temnoty v duši mnoha lidí, včetně Jana Křtitele, Ježíš dobrořečí Otci a chválí Jej. Ale proč?

Chválí Jej předně *za to, čím je*, tedy »Otcem, Pánem nebe a země«. Ježíš v duchu jásá, protože ví a cítí, že Jeho Otcem je Bůh veškerenstva; a z druhé strany: Pán všeho, co existuje, je Otcem: »mým Otcem«. V zakoušení tohoto pocitu být „synem Nejvyššího“ pramení chvála. Ježíš cítí, že je synem Nejvyššího.

A potom Ježíš chválí Otce *za to, že si oblíbil maličké*. Zakouší to On sám, když káže ve vesnicích „učeným“ a „chytrým“, kteří jsou podezíraví, uzavření a vypočítaví, zatímco „maličcí“ se otevírají a přijímají poselství. To může být jen z Otcovy vůle, a Ježíš nad tím jásá. I my se máme radovat a velebit Boha za to,

že pokorní a prostí lidé přijímají evangelium. Když se dívám na tyto prosté, jednoduché lidi, kteří chodí na pouti, modlí se, zpívají, chválí Boha, všímám si, že jim snad mnohé schází, avšak pokora je vede k Boží chvále. Budoucností světa a nadějí církve jsou „maličcí“, kteří se nepovažují za lepší než ostatní, jsou si vědomi vlastních hranic a hříchů, nechtějí se zmocnit druhých a v Bohu Otci uznávají všechny za bratry.

Ve chvíli zdánlivého nezdaru, kdy vše překrývá temnota, se tedy Ježíš modlí chválou Otce. A Jeho modlitba přivádí také nás, čtenáře evangelia, k odlišnému posuzování osobních porážek, k odlišnému posuzování situací, v nichž nevidíme jasně Boží přítomnost a Boží působení, když se zdá, že převažuje zlo, jež nelze zastavit. Ježíš, který rovněž velice doporučoval prosebnou modlitbu, právě ve chvíli, kdy by měl důvod žádat Otce o vysvětlení, chválí Jej.

Jeví se to rozporuplně, ovšem zde spočívá pravda.

Komu slouží chvála? Nám nebo Bohu? Jeden text eucharistické liturgie zve k modlitbě: »Ty nepotřebuješ naši chválu, nýbrž svojí láskou nás voláš, abychom ti vzdávali díky; naše děkování neumocňuje tvoji velikost, ale opatřuje nám spasitelnou milost« (srov. *Římský misál*, Preface 4. obecná, [české znění neodpovídá italskému – *pozn.překl.*]). Chválou jsme spaseni.

Modlitba chval slouží nám.

Katechismus ji definuje následovně: „Modlitba chval je podíl na blahoslavenství čistých srdcí, která milují Boha ve víře, dříve než ho spatří ve slávě“ (***KKC, 2639***). Je třeba ji konat paradoxně nejenom, když nás v životě naplňuje štěstí, nýbrž zejména v těžkých, temných chvílích strmé cesty vzhůru. To je také okamžik chvály, jako to činí Ježíš,

který v temné chvíli vzdává Otci chválu. Učíme se tak, že stoupáním, úmornou cestou a náročnými přechody se dospívá k novému výhledu a širšímu obzoru. Když vzdáváme chválu, jako bychom se nadechovali čistého kyslíku, který pročišťuje duši, umožňuje pohled do dáli a zbavuje od spoutanosti těžkou chvílí, temnotou strastí.

Obrovské ponaučení spočívá v modlitbě, která již osm století nepřestává pulzovat a kterou složil svatý František na sklonku svého života: „Píseň bratra slunce“ nebo „tvorstva“. Prostáček ji nesložil ve chvíli radosti a blahobytu, nýbrž uprostřed strádání. František byl už takřka slepý a doléhala na něj samota, kterou nikdy dříve nazakusil. Svět se jeho kázáním nezměnil, mnozí jsou nadále drásáni rozepřemi a navíc postřehuje blížící se smrt.

Mohl by to být okamžik krajního zklamání a prožitku vlastního nezdaru. František se však v této smutné chvíli, v tomto temném okamžiku modlí: „Buď pochválen, můj Pane...“ František chválí Boha za všechno, za dary stvoření i za smrt, kterou odvážně nazývá „sestrou“, „sestrou smrtí“. Tyto vzory svatých křesťanů, kteří chválili Boha v nesnázích, a také Ježíšův příklad, nám otevírají bránu veliké cesty vedoucí k Pánu a obrozují nás. Chvála ustavičně očišťuje.

Svatí a světice nám dokazují, že je vždycky možné chválit Boha - v dobrém i ve zlém - protože je věrným Přítelem. Toto je základ chvály: Bůh je věrný Přítel a Jeho láska nikdy nezanikne. Trvale stojí po našem boku, stále nás očekává. Kdosi prohlásil, že je strážní hlídkou, která je nám nablízku a vede nás bezpečně vpřed. Seberme odvahu, abychom v těžkých a temných momentech

vyslovili: „Požeháný jsi, Pane.“
Chvalme Pána, velice nám to
prospěje.

RadioVaticano.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
katecheze-papez-frantisek-modlitba-
chvala/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/katecheze-papez-frantisek-modlitba-chvala/) (07.08.2025)